

FALSZEWICZ WALENTY (1895-1974)

Urodził się 7 lutego 1895 roku w Kunowie. Był synem listonosza Wincentego i Julianny z domu Majza. Szkołę powszechną ukończył w Opalenicy w 1909 roku i podjął naukę w zawodzie rzeźnika-masarza. Egzamin czeladniczy złożył 12 kwietnia 1912 roku, później wyjechał do Berlina aby pogłębiać swoje umiejętności zawodowe. Do armii pruskiej zmobilizowany został 12 lipca 1915 roku do Torgau-Spandau w Meklemburgii. Po przeszkoleniu rekruckim wysłano go na front wschodni. Od 8 listopada 1915 roku do 9 lipca 1916 roku brał udział w walkach pozycyjnych na Białorusi, obsługiwał karabin maszynowy w 25. batalionie 72. pułku piechoty. W 1917 roku przeniesiony został na front zachodni, walczył nad rzeką Mozela. Zdemobilizowany 1 grudnia 1918 roku, wrócił w rodzinne strony.

Na wieść o wybuchu powstania wielkopolskiego, zgłosił się ochotniczo do formowanej kompanii powstańczej w Rakoniewicach i Wielichowie pod dowództwem sierż. Bobkiewicza. Od 5 stycznia 1919 roku uczestniczył w walkach o oswobodzenie Wolsztyna i jego okolic. W dniach od 8 do 11 stycznia 1919 roku walczył pod Kargową i Kopanicą. Do 25 stycznia pełnił służbę zwiadowczą w rejonie Chwalimia i Wojnowa. 12 lutego 1919 roku brał udział w obronie Kargowej i Kopanicz jako obsługa ciężkiego karabinu maszynowego. Od 18 do 27 lutego 1919 roku wraz z kompanią wielichowską uczestniczył w obronie rejonu Wielkiego Grójca. Na przełomie 1919/1920 roku jako podoficer służył na froncie białoruskim. Ze swoją jednostką walczył pod Bobrujskiem i nad Berezyną. Ranny w Bitwie Warszawskiej, przebywał w szpitalu wojskowym w stolicy.

Po zwolnieniu z wojska, przybył do Poznania i podjął pracę w swoim zawodzie. Od 12 kwietnia 1921 roku był kasjerem na Dworcu Głównym w Poznaniu. W latach trzydziestych uzyskał wyższe wykształcenie i po złożeniu egzaminów otrzymał tytuł asystenta pracownika etatowego PKP. Kolejno pełnił obowiązki zwrotniczego, dyżurnego ruchu i zawiadowcy stacji w Poznaniu, Miałach, Sokołowo, Budzyńskie, Wronki. W okresie okupacji niemieckiej pracował na stacjach kolejowych w Barcinie i Pakości. Od 1968 roku był członkiem ZBoWiD. Za udział w powstaniu wielkopolskim awansowany został na stopień podporucznika WP.

Od 1923 roku żonaty z Agnieszką Muszyńską, miał czworo dzieci: syna Ryszarda i trzy córki Irenę, Marię i Zofię.

Zmarł 22 marca 1974 roku i został pochowany na cmentarzu parafialnym w Pakości.

Odznaczony: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym.